

Štvrtá adventná nedeľa B

24. december 23

Lk 1, 26 – 38

Milé sestry a bratia v Kristovi

Dnešná štvrtá adventná nedeľa nám pripomína udalosť, ktorá predchádzala Ježišovmu narodeniu. Nepriamo nás dnešok nalaďuje na slávenie Ježišovho narodenia. Pripomína nám, že ani Boh nekráča po vopred vykolíkovanych cestách, že aj na jeho cestách sú otázniky, aj on sám nám ľuďom dáva možnosť odmietnutia, často nastáva aj medzi nami a Bohom dráma neprijatia.

Koľkokrát sme už aj my – ja, ty - vo svojom živote odmietli Boha, jeho plán. Radšej sme sa držali svojich ľudských plánov, ten boží nám pripadal nereálny, zdal sa nám nie vhodný pre náš svet, nie určený pre nás. Možno niekedy sme si aj povedali, že to nie sú slová pre našu dobu, to náboženské možno platilo kedysi dávno, v inom svete. A potom sme už išli ďalej podľa svojich predstáv šťastia. Hľadali sme zdôvodnenie na základe svojho rozumu. Možno sme sa aj v duchu obávali, aby nás iní za našu vieru neodsúdili, aby nás nepokladali za nejakých spiatočníkov, za ľudí minulosti. A možno keď už bolo naozaj zle a nejako sme si v ohrození našli cestu aj k modlitbe, zrazu sme boli sklamaní, že to nefungovalo tak, ako sme si to predstavovali. Boh nám nedal to, o čo sme prosili.

Dnešné evanjelium nám predstavilo veľmi krehkú situáciu. Popisuje návštevu božieho posla u Márie. Anjel jej hovorí o božích plánoch s ňou a s jej dieťaťom, ktoré sa má ešte len narodiť. Máme pre to aj názov Zvestovanie, zvestovanie božieho zjavenia pre Máriu. Márii nebolo ľahké pochopiť, čo jej boží posol zvestuje, prijať boží pohľad na celú tú chúlостivú situáciu. Mohla zostať uväznená vo svojom vlastnom pohľade a zdvorilo odmietnuť to, čo sa ústami anjela dozvedela.

Mária vo svojej duchovnosti ale zavnímala, že Boh môže naše ľudské situácie vidieť inak, z iného uhlu pohľadu. Zase si spomeňme na seba: koľkokrát sa nám naše ľudské situácie javili inak, ako ich možno videl Boh. Niekedy horšie, možno niekedy sme už ani nenachádzali nádej, inokedy sme zase sami seba naopak vnímali akoby v nejakej bubline, ktorá ale bola vzdialená od skutočnej reality, videli sme sa v oveľa lepšom svetle, ako bola skutočnosť. A nechceli sme si priznať, že veci môžu byť aj inak. Že Boh môže vidieť všetko úplne inak ako vidíme my.

Možno niekedy sme aj použili ako výhovorku pre chýbajúcu modlitbu, že je tak preto, lebo Boh predsa aj tak nebude zasahovať do môjho života. Ale nie je niekedy pravda skôr opačná? Nie je dôvod nášho nemodlenia sa práve ten, že nechceme prijať iný, boží pohľad na môj život - iný pohľad ako ten môj zaužívaný, zabehnutý. Či sa niekedy nemodlíme práve preto, aby ma Boh ma cez udalosti môjho života nemohol volať niekam inde, odvádzať od mojich zúžených plánov, očakávaní, zúžených predstáv môjho malého konzumného šťastia a spokojnosti?

Milé sestry a bratia v Kristovi: nachádzame sa na prahu Vianoc. V tomto roku advent a Vianoce súvisia - pozerané cez rámec času - tým najtesnejším možným spôsobom. Doobeda slávime adventnú nedeľu a večer už budeme sláviť Vianoce. Čo pre nás je tým posledným akordom adventnej prípravy pre naše slávenie Vianoc?

Mohol by to byť podnet k tomu, aby sme sa snažili nie hovoriť o Bohu, ale podobne ako Mária, aby sme namiesto toho hovorili s Bohom. Nie nejako teoreticky, ale cez naše životy, cez príbehy našich vlastných životov. Aby sme Boha cez tie príbehy, podobne ako Mária, počúvali. Potom budeme môcť mať nádej, že si zo slávenia Vianoc odnesieme aj duchovnú odpoveď pre nás a naše životy.

Viliam Arbet